

31993L0005

4.3.1993

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 52/18

DYREKTYWA RADY 93/5/EWG
z dnia 25 lutego 1993 r.
w sprawie pomocy Komisji i współpracy Państw Członkowskich w naukowym badaniu zagadnień
dotyczących żywności

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

we współpracy z Parlamentem Europejskim ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

wprowadzenie i właściwe działanie rynku wewnętrznego dla środków spożywczych czyni niezbędnym badanie i ocenianie naukowe badań związanych z żywnością, w szczególności badań dotyczących zdrowia ludzkiego;

konsumenci są uprawnieni do polityki żywnościowej Wspólnoty, która wspiera bezpieczną żywność, w szczególności dotyczącą zagadnień żywieniowych, mikrobiologicznych i toksykologicznych;

w celu pomocy w realizacji tego zadania Komisja ustanawia Komitet Naukowy ds. Żywności, decyzją 74/234/EWG ⁽⁴⁾;

konsultacje tego komitetu są obecnie wymagane, w odniesieniu do zdrowia publicznego, wieloma dyrektywami, takimi jak te

dotyczące dietetycznych środków spożywczych, materiałów i artykułów przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi, dodatków, substancji zapachowych i rozpuszczalników ekstrahujących;

Komitet Naukowy ds. Żywności powinien być włączony znacznie szerzej w polityki Wspólnoty dotyczące żywności, diety i zdrowia publicznego;

proces uzyskiwania zadowalających podstaw naukowych dla spraw związanych z bezpieczeństwem żywności musi, w interesie konsumentów i przemysłu, być niezależny, przejrzysty i skuteczny oraz musi odzwierciedlać sytuację istniejącą we wszystkich Państwach Członkowskich;

w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania tego komitetu Wspólnota potrzebuje naukowego wsparcia ze wszystkich Państw Członkowskich;

Wspólnota także potrzebuje naukowego wsparcia w innych badaniach do celów interesu publicznego niezbędnych do funkcjonowania rynku wewnętrznego, takich jak obchodzenie się z przypadkami skażenia żywności i ogólnie, tam gdzie to jest konieczne, ustanowienie nowych reguł dotyczących środków spożywczych, które mogą mieć wpływ na zdrowie ludzkie;

w celu zapewnienia, że takie zadania są wykonywane, Komisja musi posiadać dostęp do informacji i pomocy jakimi dysponują Państwa Członkowskie, które muszą ułatwiać wypełnienie tych zadań;

w Państwach Członkowskich istnieje wiele organów, których zadaniem jest zapewnienie ich rządów odpowiedzi naukowej na pytania dotyczące środków spożywczych; niezbędne jest używanie tych zasobów skutecznie w celu wsparcia działalności Wspólnoty przez współpracę;

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 23.4.1991, str. 7 oraz Dz.U. C 107 z 28.4.1992, str. 13.

⁽²⁾ Dz.U. C 94 z 13.2.1992, str. 286 i decyzja z dnia 20 stycznia 1993 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 14 z 20.1.1992, str. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 136 z 20.5.1974, str. 1.

Państwa Członkowskie podejmą wszystkie niezbędne środki, włączając środki finansowe, w ramach ich dostępnych zasobów, aby umożliwić ich właściwym władzom i organom współpracę z Komisją i udzielić jej pomocy jakiej potrzebuje w naukowym badaniu, w ramach interesu publicznego, zagadnień dotyczących żywności;

dlatego muszą być zbliżone przepisy regulujące te organy, tak by mogły one współpracować z Komisją, czego celem byłoby przede wszystkim opracowywanie przyszłych reguł zapewniających swobodny przepływ środków spożywczych, na podstawie wszystkich dostępnych danych naukowych;

niezbędne jest zapewnienie i wzmocnienie uprawnień i kompetencji Komitetu Naukowego ds. Żywności, szczególnie mające na celu zwiększenie skuteczności Wspólnoty w kwestiach żywności;

niezbędne jest ustanowienie przepisów dla państw trzecich do udziału w tej współpracy;

Komisja musi być odpowiedzialna za zarządzanie tą współpracą, a Państwa Członkowskie z ich strony muszą pomagać w tym zadaniu, w odniesieniu do Komitetu Naukowego ds. Żywności;

wprowadzenie rynku wewnętrznego powinno spowodować wzrost udziału Wspólnoty w spotkaniach i pracach nad zagadnieniem środków spożywczych, w organizacjach międzynarodowych a także współpracy dwustronnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić ich właściwym władzom i organom współpracę z Komisją oraz, jeżeli to konieczne, udzielić im pomocy w naukowym badaniu, w ramach interesu publicznego, zagadnień dotyczących żywności, w szczególności w zakresie zdrowia publicznego, przez takie dyscypliny, jak te związane z medycyną, żywieniem, toksykologią, biologią, higieną, technologią żywności, biotechnologią, nowatorskiej żywności i procesów, technik oceny ryzyka, fizyki, chemii.

2. a) Procedura współpracy zawarta w niniejszej dyrektywie stosuje się, gdy uchwała Rady wymaga opinii Komitetu Naukowego ds. Żywności.

b) gdzie właściwe jest, stosowanie procedury współpracy niniejszej dyrektywy w odniesieniu do kwestii dotyczących ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludzi, wynikających ze spożycia żywności, powinno być zgodne z procedurą ustanowioną w art. 5.

Artykuł 2

Każde Państwo Członkowskie wyznacza władzę lub organ, odpowiedzialne za współpracę z Komisją i za podział zadań, o

których mowa w art. 3, między odpowiednimi instytucjami znajdującymi się na ich terytorium oraz niezwłocznie powiadamia Komisję.

Komisja publikuje i uaktualnia w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* wykaz wyznaczonych władz, określonych w pierwszym ustępie.

Każda wyznaczona władza wysłała do Komisji wykaz instytucji biorących udział w procedurze współpracy w zakresie jej uprawnień i wszystkie zmiany do tego wykazu. Komisja wysłała powyższe informacje do wyżej wymienionych władz i innych zainteresowanych stron.

Artykuł 3

1. Podstawowe zadania dokonywane przez instytucje biorące udział we współpracy powinny zawierać zadania zawarte w Załączniku do niniejszej dyrektywy.

2. Następujące środki powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 5:

— ustanowienie reguł administracyjnego zarządzania współpracą, włączając:

— środki w celu zapewnienia przejrzystości zaleceń Komitetu Naukowego ds. Żywności,

— procedury przedstawiania i oceny akt;

— ustanowienie i uaktualnianie, co najmniej co sześć miesięcy, spisu zadań i ich powiązanych priorytetów.

3. Zadania przeprowadzane zgodnie ze spisem, zatwierdzonym zgodnie z ust. 2 tiret drugie, będą rozesłane zgodnie z procedurą określoną w art. 5, na podstawie ekspertyzy naukowej i w ramach dostępnych zasobów w Państwach Członkowskich.

Artykuł 4

Komisja może, po konsultacjach z władzami lub organami wspomnianymi w art. 2, zaprosić do udziału instytucje z państw trzecich, na zasadach dobrowolności, do prowadzenia zadań niezbędnych do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, w szczególności zadań wymienionych w spisie wspomnianym w art. 3 ust. 2 tiret drugie. Gdy instytucja w państwie trzecim zgodziła się na wykonywanie zadań, Komisja powinna wziąć taki udział pod uwagę podczas rozmieszczania zadań jak określono art. 3 ust. 3.

W żadnym przypadku udział opisany w akapicie pierwszym nie może pociągać za sobą opłat z budżetu Wspólnoty.

Artykuł 5

Komisja jest wspierana przez Stały Komitet ds. Żywności ustanowiony decyzją 69/414/EWG ⁽¹⁾, zwany dalej „Komitetem”.

Przedstawiciele Komisji dostarczą Komitetowi projekt środków, które mają zostać podjęte. Komitet dostarczy swoją opinię na temat projektu w czasie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia będzie przyjęta większością, określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu będą wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie glosuje.

Komisja przyjmuje przedstawione środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub żadna opinia nie została dostarczona, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek dotyczący środków, które mają być podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty odwołania do Rady Rada nie podjęła działań, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, poza przypadkiem, gdy Rada zadecydowała przeciwko wyżej wymienionym środkom większością głosów.

Artykuł 6

Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie strukturę, prace oraz skuteczność Komitetu Naukowego ds.

Żywności w ciągu trzech lat od wykonania niniejszej dyrektywy, a następnie co trzy lata.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 czerwca 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 1993 r.

W imieniu Rady

J. TRØJBORG

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 291 z 19.11.1969, str. 9.

ZAŁĄCZNIK

Podstawowe zadania przeprowadzane przez instytucje biorące udział we współpracy zawierają:

- stworzenie protokołu oceny ryzyka w odniesieniu do składników żywnościowych i opracowanie metod oceny żywienia;
  - ocena odżywczych właściwości diety;
  - badanie danych testowych, dostarczanych do Wspólnoty i tworzenie monogramów do oceny przez Komitet Naukowy ds. Żywności;
  - wykonywanie badań z pobieranej żywności, szczególnie niezbędnych do określenia lub oceny warunków używania dodatków żywnościowych lub określających graniczne wartości dla innych substancji w żywności;
  - prowadzenie dochodzenia dotyczącego składników diet w różnych Państwach Członkowskich lub skażenia biologicznego lub chemicznego żywności;
  - pomoc Komisji w reprezentowaniu Wspólnoty na spotkaniach międzynarodowych przez dostarczanie ekspertyz z zakresu bezpieczeństwa żywności.
-